

POLLYANNA

și comorile ei

Traducere din limba engleză de
Emilia Cristea

SOPHIA / METAFRAZE
București

Cuprins

I. Când ce e mai rău a trecut.....	5
II. Vecinii	16
III. O nenorocire nu vine niciodată singură	28
IV. Cum să-ți educi familia	41
V. Pollyanna se odihnește	54
VI. Pollyanna primește oaspeți	70
VII. O întâlnire furtunoasă	81
VIII. Muștrări de conștiință	91
IX. Surprize de Crăciun.....	103
X. Mătușa Polly.....	117
XI. Lămuriri.....	135
XII. Trăgând cu urechea	145
XIII. Ziua când totul a mers rău.....	158
XIV. Pollyanna dă sfaturi	171
XV. Jamie stărnește ceva	182
XVI. Un copil misterios	194
XVII. Umbre	213
XVIII. O femeie pizmașă.....	223
XIX. Philip.....	229
XX. O dimineată de primăvară	238
XXI. Descoperiri	248
XXII. Jamie se face mare	258
XXIII. Standul cu limonadă	268

CAPITOLUL I

Când ce e mai rău a trecut

Corector: Diana-Cristina Vlad

Ilustrație copertă: Camelia Popa

Traducere după originalul în limba engleză: Harriet Lummis Smith, *Pollyanna's Jewels*, Grosset & Dunlap, 1940.

© Editura Sophia, pentru prezenta ediție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SMITH, HARRIET LUMMIS

Pollyana și comorile ei / Harriet Lummis Smith; trad. din lb. engleză de Emilia Cristea – București: Editura Sophia: Metafraze, 2018
ISBN 978-973-136-649-4
ISBN 978-606-8997-02-5

I. Cristea, Emilia (trad.)

2

După ce au așezat tot mobilierul în lăzi, au pus vasele de porțelan în butoiașe goale de zahăr și au împachetat tablourile în cutii de toate mărimile, iar casa te ducea cu gândul la un schelet lustruit de timp, Pollyanna și-a spus că au scăpat de ce era mai greu. La fel și-a spus și a doua zi, când s-au mutat în casa cea nouă; când adevărate baricade de mobilă le tăiau calea și, trecând dintr-o cameră în alta, nu se simțeau cu nimic mai prejos decât Napoleon pe coastele Alpilor; când au descoperit că lucrătorii le căraseră toate ustensilele de bucătărie la etajul trei și când, la ora șase seara, paturile în care întreaga familie ar fi trebuit să doarmă se sprijineau încă de pereti ca o ceată veselă de bețivi. Îar acum, la capătul a douăzeci de ore, s-a încurajat cu gândul: „Ei, poate că mâine va fi mai bine.”

Ce-i drept, duseseră multe lucruri la bun sfârșit după numai douăzeci de ore. Paturile sedeauf sfidătoare și drepte pe podelele goale, ca și cum ar fi vrut să șteargă amintirea beției

de mai devreme. Scaunele, eliberate din strânsoarea lăzilor, se adunaseră prin colțuri la taifas, parcă întrebându-se când avea să se mai termene și asta. Bufetul se umpluse cu farfurii și oalele și tigăile cotropiseră întreaga bucătărie în timp ce, în pivniță, o grămadă strașnică de vreascuri creștea văzând cu ochii.

Jimmy nu trebuia să se prezinte la noul cartier general până luni și, zelos ca întotdeauna, și-a dedicat fiecare clipă casei. Era de mare ajutor, firește, iar Pollyanna îi purta o recunoștință fără margini; dar și-ar fi dorit, uneori, să se mai descurce și singur când venea vorba de lucruri pierdute. Îi părea că, fără înfloritură, petrecea mai bine de jumătate din timp în căutarea lucrurilor de care Jimmy avea nevoie.

– Pollyanna!

Chemarea i-a ajuns la urechi tocmai când, cățărată în vârful scării pliante, rânduia câteva borcane cu jeleu pe raftul cel mai de sus, acolo unde James cel Mic nu ar fi izbutit să le găsească.

– Pollyanna, unde păcatele mele e ciocanul?

– Ciocanul? Păi, tocmai ce l-am văzut pe pian.

– Nu mai e acolo. Nu s-a mai pomenit până acum, a declarat Jimmy cu patos, să ne dispară toate lucrurile din casă. Am munci de două ori mai cu spor dacă nu ne-am vedea nevoiți să alergăm după fiecare flecușeteț.

Pollyanna a coborât de pe scară și i-a pornit în ajutor. Uneori, când Jimmy lăsa să se înteleagă

că ciocanele și alte unelte trebuincioase făceau pur și simplu picioare și se ascundeau undeva, părea că spusele lui nu erau cu totul lipsite de temei. Au căutat zadarnic mai bine de zece minute, apoi Pollyanna a găsit ciocanul cu totul din întâmplare. Căci, dând cu ochii de cizmele Celui Mic în mijlocul corridorului, ca și cum ar fi vrut să plece la plimbare de capul lor, le-a ridicat ca să le dea la o parte din drum, iar una s-a dovedit neobișnuit de grea. Cum asemenea mistere îi erau binecunoscute, Pollyanna nu s-a mirat să găsească ciocanul înăuntru.

– Măi să fie!

Glasul lui Jimmy dădea de înțeles că enigma trebuia dezlegată pe loc.

– Cum a ajuns ciocanul tocmai acolo?

– Păi, poate că...

– Au trecut cumva copiii pe aici? Bag mâna în foc că iar ne-a jucat Cel Mic o farsă.

– Nu, Nancy are grija de copii în camera de zi, iar ușa a rămas închisă.

– Dar, Pollyanna, cineva trebuie să fi făcut-o, a spus Jimmy cu toată convingerea. Jur că n-am fost eu. E la mintea cocoșului că un ciocan nu poate să sară de pe pian și să se ascundă într-o cizmă de cauciuc.

– Poate că l-ai pus pe maldăruл acela de perne de pe canapea, Jimmy. Sunt atât de alunecoase... Iar cizma s-a întâmplat să se găsească la locul potrivit ca să îl prindă când a căzut.

Jimmy a luat ciocanul fără să mai scoată vreo vorbă, dar a clătinat cu încăpățânare din cap, de parcă ar fi dat de înțeles că, deși o asemenea lămurire ar putea mulțumi unele capete luminate, nu era nici pe departe îndeajuns pentru el; iar Pollyanna a dus cizmele la etaj și le-a încuiat într-un dulap, drept pedeapsă pentru purtarea lor urâtă. Apoi, cu toate că nu avea timp de pierdut, și-a îngăduit o ocheadă în camera de zi, pe care o păstraseră pentru copii și în care Nancy tocmai le purta de grija.

Bărbatul lui Nancy, Timothy, murise pe neașteptate cu un an în urmă și, la o zi după înmormântare, Nancy însăși a cerut să se mute în casa Pollyannei.

– Nu mi-a fost dat să am copii, domnișoară Pollyanna, dar și dacă aş fi avut, n-aș fi pus pe ei mai mult preț decât pun pe dumneata. Și numai când îmi trec prin minte servitoarele din ziua de azi, care irosesc până mai că-ți vâră mâna în buzunar și fac ceva ce nu s-ar cuveni de cum te întorci cu spatele, mă prind asemenea griji încât aş lua tot și aş veni să lucrez pentru dumneata.

– Dar, Nancy, a strigat Pollyanna, strângându-i mâna bătătorită de muncă, firește că ar fi minunat să te am lângă mine, dar trebuie să te gândești la binele tău. O familie cu copii mici e greu de ținut. Știu că Timothy și-a lăsat ceva moștenire și că nu ești nevoie să-ți dai sufletul muncind.

– Păi, domnișoară Pollyanna, poate că nu sunt nevoie, dar munca grea e cel mai bun medica-

ment pentru suferințele mele. Și, de altminteri, dacă lucrez pentru dumneata și pentru cei mici nu-i ca și cum aş lucra doar pentru bani, deloc, deloc.

– Nancy, dar înțelegi că va trebui să părăsești Beldingsville? Ești sigură că vrei să faci asta?

Nancy a zâmbit cu tristețe.

– Din întregul Beldingsville, numai la căsuța mea am ținut cu adevărat. Iar acum, când Timothy nu mai e, n-a mai rămas din ea decât o adunătură de camere cu niște mobilă azvârlită prin ele. Dacă sunt cu dumneata, domnișoară Pollyanna, și cu domnul Jimmy și cu copiii, n-are să-mi fie dor de Beldingsville.

Și astfel, timp de un an, Nancy s-a dovedit a fi un ajutor de nădejde, ușurându-i Pollyannei poverile și luând asupra ei griile și îndatoririle unui adevărat membru al familiei. Mai apăreau și unele neajunsuri, firește. Cum ținea mortiș ca domnișoara Pollyanna să nu se lase trasă pe sfără de vreun negustor lacom de la oraș, Nancy se ciondănea cu lăptarii și cu vânzătorii de gheăță, iar spălătoresele veneau și plecau, căci Nancy se tot plângea de cusururile și de puținătatea muncii lor. Dar, cu toate acestea, Pollyanna se simțea ocrotită și recunoscătoare să o aibă pe Nancy sub acoperișul ei.

Pollyanna s-a oprit în pragul camerei de zi, ascultând vocile ciripind înăuntru. Hotărâse încă de dimineață că vor câștiga timp dacă lasă co-

piii în grija cuiva. Când Cel Mic s-a împiedicat de o ladă și a căptat un cucui, iar micuța Pollyanna s-a cățărat până în vârful scării și a strigat: „Uite că zbor!” și când, timp de o clipă plină de groază, nimeni nu a știut dacă bebelușul a înghițit sau nu un cui, Pollyanna, Jimmy și Nancy au venit în goană din câte un colț al casei și au pierdut minute bune asigurându-se că nici un copil nu era grav rănit. Ca să-și cruce și timpul, și nervii, s-a dovedit de folos să îi închidă pe copii într-o cameră și să stea de pază cu rândul. Pollyanna își făcuse datoria mai devreme, iar acum Nancy seudea tihnită în balansoar, ținând un ochi pe cei doi drăcușori și cârpind o ruptură urâtă din pantalonii Celui Mic, făcută de un cui ce-și scosese vârful prin lada de la parter.

Când mama lor s-a ivit în ușă, copiii și-au părăsit jucăriile cu strigăte de încântare. Până și bebelușul, care nu stăpânea încă arta complicată a mersului, s-a săltat pe piciorușele tremurânde, ținându-se de gratiile țarcului și a surâs strengărește.

Pollyanna îi mărturisise lui Jimmy în mai multe rânduri că avea să fie îngrozitor de geloasă dacă își va vedea vreodată copiii prinși atât de strâns în mrejele altcuiva, încât nu vor cădea pe dată în extaz la vederea ei. Cu acest prilej nu avea de ce să se plângă. Cel Mic a prins-o de o mână și surioara lui de cealaltă, în timp ce, de cealaltă parte a încăperii, bebelușul gângurea

vesel și își arăta cei doi dinți de care era nemai-pomenit de mândru.

— Astă-i mâna mea, a strigat Cel Mic, strângând degetele mamei la piept și aruncându-i surioarei o privire obraznică.

— Am și eu o mână, cu inel la ea.

— Păi, oricum, astă-i mâna cu care o strâng pe-a altora — și cu care mă mai altoiesește.

Cel Mic suferise, ca toți copiii, de nesiguranță când venea vorba de mâna cu care se dă binețe, iar acum, cu lectia temeinic însușită, nu pregetă să-și arate cunoștințele.

Când mama s-a așezat și a luat bebelușul în brațe, Cel Mic a întrebat cu îngrijorare:

— Mamă, acum poți să ai grija de noi în locul lui Nancy?

— Încă nu. Mai am destulă treabă de făcut.

— Dar ai fost plecată mult timp.

— Nu chiar atât de mult, a spus Pollyanna cu fermitate. Am trecut doar puțin, ca să văd dacă ați fost cuminți.

Simțind că-i venise rândul, Nancy a cugetat câteva clipe în tacere și a răspuns:

— Aşa și aşa, domnișoară Pollyanna. Cel Mic a tras-o pe Judy de păr nu cu mult timp în urmă.

Fiica Polyannei îi purta numele, dar nimeni nu îl folosea cu adevărat. La o vîrstă fragedă, Cel Mic protestase, declarând că „dincii” lui sunt prea mici pentru asemenea cuvinte mari. Până și celorlalți li se părea mai ușor să o strige pe

micuța nou-venită „iubire” și „dulceață” și alte titluri prea simple ca să fie puse în cuvinte. Apoi Judith Thayer, într-una din vizitele ei grăbite, s-a văitat mai mult în glumă că bebelușul nu primise numele ei și a început să o strige „Judy”, iar Cel Mic i-a urmat pe dată exemplul. Poreclele sunt, fără îndoială, îngrozitor de molipsitoare. În timp ce Pollyanna și Jimmy îl așteptau pe Cel Mic să uite de numele cu care o înzestrase pe micuță, au început pe negândite să-l întrebuițeze chiar ei. Iar, până una-alta, Judy rămânea Judy, ca și cum aşa ar fi fost botezată.

– Ai tras-o pe Judy de păr! s-a îngrozit Pollyanna. Vai de mine, James cel Mic! Credeam că mă ajuți purtându-te cum se cuvine.

– Dar am făcut-o ca să te ajut, mamă, i-a expliat Cel Mic în pripă. Voiam să-i îndrept buclele, ca să nu mai fie atât de greu de pieptanat.

– Dar, James cel Mic, i-ai fi frânt mamei inima!

Pollyanna a mângâiat creștetul plin de bucle al lui Judy. Multe mame își văd visele înflorind în copiii lor, iar buclele negre și strălucitoare pe care Pollyanna își dorise din tot sufletul să le primească în rai deveniseră o bucurie în această lume, neșirbită la gândul că nu creșteau pe capul ei.

Nancy încă nu terminase ce avea de spus.

– Se pare că lui Judy i s-a făcut puțin dor de casă. Acum ceva timp a zis că vrea să se întoarcă acasă și, când i-am spus că acum stăm aici, a plâns.

– Vai, iubire!

Pollyanna și-a eliberat un braț și a tras fetiță lângă ea.

– Doar nu vrei să te întorci în casa cea veche și să-i lași pe tata și pe mama și pe fratele tău și pe surioara ta și pe Nancy aici?

Judy a șovăit.

– Nuuu, a răspuns ea în cele din urmă. Da' nu-mi plac casele fără haine pe ele.

Pollyanna a privit încăperea goală și neprimitoare și a zâmbit.

– Știu, draga mea, dar îmbrăcăm camerele cât de repede putem și în curând o să ne simțim ca acasă.

Vocea disperată a lui Jimmy a răsunat din corridorul de la parter.

– Pollyanna, avem vreo mătură în casa asta?

– Păi, desigur; mai multe, chiar.

– Atunci ar fi bine să cobori și să găsești măcar una. Am căutat peste tot. S-au desprins șuruburile când am vrut să agăț un tablou, iar pe jos n-a mai rămas nici un ungher fără cioburi.

– Vin îndată, a strigat Pollyanna veselă.

A sărutat bebelușul, l-a așezat înapoi în țarc și a pornit spre ușă, zăbovind doar o clipă ca să-i răspundă Celui Mic la o întrebare. Cel Mic avea obiceiul cam îngrijorător să strige întrebări ciudate, din senin.

– Mamă, crezi că Dumnezeu ar sta într-un uragan?

Pollyanna a coborât scările râzând. Spre deosebire de multe tinere mame, i se întâmpla rareori să uite de copii în iureșul treburilor. Până și în acea zi, cu tablouri sprijinate de pereți și cărți îngrămădite prin colțuri și cu scaunul bebelușului îngropat sub un maldăr de covoare, cinci minute lângă copii o învioraseră și îi dăduseră puteri noi ca să poată porni din nou la atac.

I-a înmânat lui Jimmy mătura și fărașul pe deasupra, apoi i-a povestit ce-i mai trecuse prin minte Celui Mic, iar Jimmy a chicotit, măturând cioburi de sticlă.

– Acum o săptămână sau două, în mijlocul furtunii, m-a întrebat de ce ține Dumnezeu cu tot dinadinsul să facă asemenea zgomote cumplite atunci când vrea să plouă. Nu vreau să mă laud, Pollyanna, dar îți spun că avem niște copii grozav de isteți. Uneori îl compătimeam pe sărmănatul Watson – ți-l amintești pe Watson. Venea la birou și ne povestea tot ce-i scoseseră pe gură odraslele și ne plăcusea pe toți de moarte. E ciudat cum își închipuie unii că au niște minuni de copii.

Pollyanna s-a aplecat peste un butoi gol și a zâmbit la adăpostul întunericului.

– Poate că toți părinții își închipuie că au niște minuni de copii, a spus ea din adâncurile butoilului.

– Așa se pare, dar cred că mi-aș da seama pe loc dacă unul dintre copiii noștri ar fi la fel de ne-

POLLYANNA ȘI COMORILE EI

ghiob ca ai lui Watson. Mulțumesc lui Dumnezeu că nu avem de ce să ne facem griji în privința asta. Unde spuneai că trebuie puse rafturile de cărți?

Pollyanna a văzut că vorbele ei nici măcar nu-l atinseseră și l-a iubit și mai mult pentru asta.

Vremea culcării trecuse de mult când au hotărât că munciseră destul pentru ziua aceea. Copiii dormeau de câteva ore bune, iar Nancy, supunându-se poruncii neîndupăcate a Pollyannei, urcase în camera ei de la etajul al treilea. Mobila sedea în mare parte la locul ei, rafturile de cărți erau pe jumătate pline, iar câteva tablouri atârnau pe pereți. Pollyanna avea cearcăne vineții sub ochi și își trăgea picioarele dintr-o cameră în alta. Chiar și Jimmy a declarat că două sau trei zile asemenea aveau să îl pună la pământ.

Pollyanna a adormit aproape de îndată ce a pus capul pe pernă; dar, în timp ce se lăsa cotropită de o încântătoare moleșală, s-a smuls din mrejele ei cât să spună:

– Dragă, măcar ce-a fost mai rău a trecut.